ka uued mõisted, nagu „avalik kord“, mille nimel võidakse teha kitsendusi kodanikele nende põhiõiguste kasutamisel, mis piiravad kodaniku tegutsemisvabadust oma mõtete avaldamisel (§ 15) ja koondumisel ühingutesse ja liitudesse (§ 18), kuna senised põhiseadused tundsid sel puhul niisuguste piiramiste alustena kas kõlbluse, riigikaitse või avaliku julgeoleku momente. Ka väärib märkimist, et uuest põhiseadusest on kustutatud streigivabadus, kuna töö on seatud riigi kaitse alla ja töötülide lahendamine määratud eriseaduse korraldada (§ 27). Nagu see nähtub tervest reast isiklikke vabadusi käsitlevatest paragrahvidest ja kajastub põhiseaduse vastava peatüki pealkirjas, mis „Eesti kodanike põhiõigustest“ on saanud „Eesti kodanike õigusteks ja kohusteks“, on seega teostunud muutusi kodaniku asetumise suhtes ühiskondlikku ellu, tema isiku vahekordades ühiskonna ja riigivõimuga. See tähendab uue põhiseaduse ideede nihkumist individualismist ja liberalismist sotsiaalse solidariteedi või solidarismi suunas, nagu teostunud muutusi kokkuvõttes iseloomustab J. Uluots („Õigus“ nr. 7, 1937). Uus põhiseadus ei loe õigusi ja vabadusi mitte inimesele kui säärasele sündinuiks, vaid võrsuvaiks riiklikust ühiskonnast. Sama ühiskonna huvidest tuletuvad siis juba kodaniku individuaalsele vabadusele kitsendused, kohused ja koormised.

Mis puutub riigivõimude konstruktsiooni, siis on siin nende piiramiste kõrval, mida rahvas otsese valimise organina tunda saanud, püütud läbi viia võimude jagamise printsiip esinduslikukorra alusel. See võimude jagamise printsiip ei ole aga läbi viidud integraalselt, vaid temaga käib koos võimude koostöö printsiip, hoides siiski võimu akumuleerimisest ühe või teise organi kätte, nagu seda oli 1920. a. põhiseaduses riigikogu ja 1933. a.

Eesti kroonika 1937, lk. 29